

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 31CoE/49/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415200902
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Poláčková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5415200902.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Veroniky Poláčkovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Nory Tomkovej, v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Kohútom, so sídlom Exekútorského úradu K. P. XX, D. D., vo veci oprávneného: Ing. František Vajči, nar. XX.XX.XXXX, bytom D. D., T. V. XXXX/XX, podnikajúci pod obchodným menom Ing. František Vajči - MEDIACOM, IČO: 32 279 370, zastúpený JUDr. Idou Cabanovou, advokátkou so sídlom v D. D., K. P. XX, proti povinnému: Pavol Kotúľ, nar. XX.XX.XXXX, bytom I., D. XXXX/XX, podnikajúci pod obchodným menom Pavol Kotúľ, IČO: 32 727 551, zastúpený Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Miletičova 23, IČO: 47 231 157, o vymoženie 72.469,65Eur s prísl., o trovách exekúcie, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Er/60/2015 zo dňa 16.02.2017, takto jednomyselne

rozhodol:

uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením vydaným sudcom okresný súd uložil povinnému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi zo vzniknutých trov exekúcie vo výške 9.723,26 Eur ich doposiaľ neuhradenú časť vo výške 1.990,58 Eur v lehote troch dní od doručenia tohto uznesenia (výrok I.), zároveň oprávnenému a povinnému sa nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (výrok II.). V odôvodnení okresný súd uviedol, že uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Er/60/2015-1120 z 26.05.2016 súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže exekučný titul, ktorý bol vykonávaný v tomto exekučnom konaní bol právoplatne zrušený. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2017, v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1CoE/125/2016-1154 z 29.11.2016. Súdny exekútor doručil dňa 11.07.2016 na Okresný súd Dolný Kubín vyúčtovanie trov exekúcie (č. I. 1138), ktorým žiadal priznať trovy exekúcie v celkovej výške 2.079,92 Eur. Okresný súd uloženie povinnosti nahradiť trovy exekúcie povinným odôvodnil s poukazom na ust. § 243b ods. 1 Exekučného poriadku, § 196, § 200 ods. 1, 2, 3, § 203 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.10.2013, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 16 ods. 2, § 22 ods. 1, 2, § 23 ods. 1, 2, § 26 vyhlášky č. 188/1995 Z.z. Okresný súd uviedol, že v exekučnom konaní zásadne platí, že trovy exekúcie platí povinný a tieto sa vymáhajú spolu s vymáhanou pohľadávkou ako jej príslušenstvo. Takáto zásada, že trovy exekúcie hradí (znáša) povinný spravidla platí aj pri zastavení exekúcie (§ 197 ods. 1 EP). Výnimkou z tejto zásady je ustanovenie § 203 EP, podľa ktorého súd môže, príp. musí za určitých okolností zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného. V danom prípade však neboli splnené podmienky (predpoklady) na postup podľa § 203 ods. 1 EP stanovené v hypotéze daného ustanovenia, a preto súd nemohol uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť trovy exekúcie (ich doposiaľ neuhradenú časť). Oprávnený totiž nijakým spôsobom nezavinil zastavenie predmetnej exekúcie. V čase podania návrhu na jej vykonanie

bol exekučný titul (rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2Cb/19/2010-68 zo dňa 02.11.2010), ako to vyplýva aj zo súdom vyznačenej doložky, právoplatný a vykonateľný. K jeho zrušeniu došlo až po začatí exekučného konania, a to v rámci konania iniciovaného povinným na zrušenie kontumačného rozsudku, ktorý predstavoval exekučný titul v tomto konaní, v rámci ktorého súd druhej inštancie v zrušujúcom uznesení z 12.04.2016, sp. zn. 13Cob/40/2016 konštatoval, že neboli riadne splnené podmienky doručenia uvedeného rozsudku povinnému, a tento teda nemohol nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť. V čase podania návrhu na vykonanie exekúcie však toto oprávnený, ani pri náležitej opatrnosti, nemohol predpokladať. Preto súd o trovách exekúcie rozhodol tak, že s poukazom na § 197 ods. 1 EP uložil povinnému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi doposiaľ neuhradenú časť dôvodne vzniknutých trov exekúcie súdneho exekútora, ktorých výška bola ustálená na sumu 9.723,26 Eur, ich doposiaľ neuhradenú (nevymoženu) časť vo výške 1.990,58 Eur, a to v lehote troch dní od doručenia tohto uznesenia.

2. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie povinný a žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť. Namietal, že okresný súd nepostupoval podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, t.j. ustanovenia, ktoré umožňuje súdu pri zastavení konania prelomiť zásadu ustanovenú v § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, t.j. že náklady súdneho exekútora uhrádza povinný a povinnosť nahradiť trovy exekúcie uložiť oprávnenému. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že exekúcia voči povinnému bola zastavená, pretože exekučný titul bol právoplatne zrušený. Povinný podal v konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2Cb/19/2010 odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie, ktoré odôvodnil nesplnením zákonných podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, hlavne pre nedostatok riadneho doručovania súdnych písomností. Tomuto odvolaniu vyhovel Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 13 Cob/40/2016 zo dňa 12.06.2016, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2Cb/19/2010-68 a vec vrátil na nové konanie. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2Cb/19/2010-68 nikdy nenadobudol právoplatnosť. Tento rozsudok nemohol byť exekučným titulom a na jeho základe nemohla byť vedená zákonná exekúcia. Zavinenie zastavenia exekúcie je teda výlučne na oprávnenom, ktorý navrhol vykonanie exekúcie na základe nevykonateľného súdneho rozhodnutia. Oprávnený mal a mohol predvídať, že súd môže dať povinnému za pravdu. Povinný namietal, že súdny exekútor si časť svojich trov započítal z prostriedkov, ktoré získal nezákonným vykonaním exekúcie, pretože postupoval v rozpore s ustanovením § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, keď zinkasoval prostriedky z účtov povinného napriek tomu, že v tom čase ešte nebolo rozhodnuté o návrhu povinného na odklad exekúcie. Napadnutým rozhodnutím nastalo zlegalizovanie protizákonne zexekvovaných prostriedkov povinného. Oprávnený namietal, že aj výrok II vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci. Prvoinštančný súd vychádzal z nesprávneho názoru, že zastavenie exekúcie procesne nezavinil ani jeden z účastníkov konania. Oprávnený procesne zavinil zastavenie exekúcie, teda by mal nahradiť trovy povinného.

3. Odvolací súd vec preskúmaval aplikujúc v zmysle § 9a ods. 1 Exekučného poriadku ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016, a to vzhľadom na ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06.2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP).

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré bolo možné napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 357 písm. m) CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario), preskúmal uznesenie súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Ak súd rozhoduje o zastavení exekučného konania, rozhoduje o tom, kto platí súdnemu exekútorovi trovy exekúcie (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku).

6. V uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 6. októbra 2010, sp. zn. 6 M Cdo 4/2010 vyslovil: „Ustanovenia § 196 a § 197 ods. 1 Exekučného poriadku určujú zásadu, že odmenu patriacu súdnemu exekútorovi za výkon exekučnej činnosti, náhradu jeho hotových výdavkov a náhradu za stratu času uhrádza povinný. Len výnimočne, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie; súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie (§ 203 ods. 1 Exekučného

poriadku). Ustanovenie § 203 Exekučného poriadku teda umožňuje súdu pri zastavení konania prelomiť zásadu ustanovenú v § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, t.j. že náklady súdneho exekútora uhrádza povinný a povinnosť nahradiť trovy exekúcie uložiť oprávnenému. Podmienkou takéhoto postupu je určitá forma procesného zavinenia oprávneného.“

7. Oprávnený znáša trovy, ktoré zaviniť (§ 136 ods. 4, § 203 ods. 1) alebo trovy exekúcie na nemajetného povinného. Oprávnený je zaviazaný na úhradu trov exekúcie podľa princípu zavinenia a princípu voľnej úvahy súdu. Výnimkou je ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku (zastavenie preto, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie), kedy musí oprávnený uhradiť trovy exekúcie, aj keď zastavenie nezaviniť a nemohol ho predvídať. (k priznaniu trov exekúcie podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5M Cdo/15/2011 zo dňa 19.01.2012 alebo 3 M Cdo/10/2011 zo dňa 24.11.2011 alebo sp. zn. 6 M Cdo 11/2011 zo dňa 29.02.2012). Trovy exekúcie, ktoré má súdnemu exekútorovi uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd. Tieto trovy nemôže určiť súdny exekútor podľa § 201 a § 202 Exekučného poriadku.

8. Povinný má nárok na náhradu trov konania voči oprávnenému subsidiárne podľa § 256 ods. 1 CSP, len ak oprávnený zaviniť, že sa muselo konanie (exekučné konanie) zastaviť.

9. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní požadoval, resp. akého výsledku sa domáhal, a skutočnosťou, pre ktorú bolo konanie zastavené. To znamená, že použitý termín „zavinenie“ nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (napr. aj prejav vôle spočívajúci v návrhu na zastavenie exekúcie). V prípade, že takého správanie oprávneného viedlo k zastaveniu exekúcie, (resp. aj v ostatných prípadoch, kedy nebolo príčinou zastavenia exekúcie správanie oprávneného), na záver o zavinení oprávneného treba ešte zistiť, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Tento spôsob posudzovania zavinenia pri určení náhrady trov exekúcie súdneho exekútora voči oprávnenému vyplýva z § 203 Exekučného poriadku a z judikatúry, a preto podľa názoru odvolacieho súdu tieto zásady náhrady trov exekúcie vo vzťahu súdny exekútor- oprávnený, treba použiť aj na vzťah oprávnený- povinný, teda ustanovenie § 256 ods. 1 CSP treba vykladať vo svetle zásad náhrady trov exekúcie.

10. Napr. v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. júla 2010, sp. zn. 3 M Cdo 11/2009 vyslovil: „Ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy (§ 146 ods. 2 O.s.p.). Citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku umožňuje aj pri zastavení konania priznať účastníkovi náhradu trov konania proti tomu účastníkovi, ktorý zaviniť jeho zastavenie. Zavinenie sa však posudzuje z procesného hľadiska, teda podľa procesného výsledku. I keď uvedené ustanovenie môže prichádzať do úvahy aj pri rozhodovaní o trovách exekúcie v exekučnom konaní (§ 251 ods. 4 O.s.p. v súvislosti s nedostatkom výslovnéj úpravy v Exekučnom poriadku), jeho aplikácia v predmetnej veci nebola správna. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého, pokiaľ oprávnená podala včas návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, resp. na vykonanie exekúcie, neprichádza do úvahy jej procesné zavinenie na zastavení exekúcie z dôvodu straty účinnosti exekučného titulu v dôsledku uplynutia prekluzívnej lehoty, určenej na jeho vykonanie. Oprávnená totiž postup súdu vo vykonávanom konaní, resp. postup súdneho exekútora v exekučnom konaní, ako i dĺžku trvania tohto postupu, teda aj prípadné vykonanie exekučného titulu do straty jeho účinnosti v priebehu konania, nemohla ovplyvniť. Okrem toho súd by bol povinný exekúciu zastaviť i z úradnej moci, ak by zistil stratu účinnosti exekučného titulu v priebehu konania.“

11. V predmetnej veci bolo treba posúdiť, či oprávnený mohol predvídať, že exekučný titul bude zrušený. Nie je v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti, aby oprávnený, ktorý podal dôvodný návrh na vykonanie exekúcie, bol zaťažovaný povinnosťou znášať a hradíť trovy exekúcie, ak svojím chovaním procesne nezaviniť zastavenie exekúcie dôvodne začatej a ak v čase začatia exekučného konania bol v dobrej viere a ani v hrubých rysoch nemohol predvídať zastavenie exekúcie z dôvodu uplatneným povinným v námietke proti exekúcii. Návrh na začatie exekúcie bol podaný dňa 17.01.2011, pričom exekučný titul bol opatrený doložkou právoplatnosti- 06.12.2010 a vykonateľnosti- 09.12.2010 (výrok I vo veci samej). Náležitá opatrnosť je subjektívna kategória, avšak posúdenie či oprávnený mohol/ nemohol predvídať zastavenie je objektívne, zohľadňujú sa všetky okolnosti, nielen, ktoré oprávnený vedel, ale aj mohol a mal vedieť. Odvolací súd je toho názoru, že dňa 17.01.2011 oprávnený nemohol vedieť a ani nemal vedieť, že v apríli 2016 odvolací súd zruší exekučný titul. Zavinenie oprávneného nie je možné vyvodzovať zo základného konania, či oprávnený zaviniť, že došlo k nesprávnej aplikácii

fikcie doručenia, t.j. odvodit' procesné zavinenie na zastavení exekúcie z úspešnosti strán v odvolacom konaní, v ktorom sa rozhodlo o zrušení exekučného titulu z dôvodu vyvrátenia domnienky doručenia náhradným spôsobom.

12. O trovách súdneho exekútora exekučný súd rozhodol správne podľa zásad § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keď zisťoval, či oprávnený procesne zavinil zastavenie exekúcie, rovnako správne rozhodol aj o nároku povinného na náhradu trov konania, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď zistil, že povinný ohľadne svojho odvolania úspech nemal, ostatným účastníkom žiadne trovy v spojení s opravným prostriedkom nevznikli. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd účastníkom (žiadnemu z nich) nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.